

РЕШЕНИЕ

№ 41544

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10157** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на Х. А. И./ Н. I., [дата на раждане], гражданин на Сирийската арабска република, чрез майка й С. Ал И., в качеството й на законен представител против отказ за издаване на виза D, издаден на 08.09.2025 по заявление за издаване на виза от 24.04.2025г., постановен от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й..

Жалбоподателят счита, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, тъй като е необоснован, постановен е при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречи на материалноправните разпоредби на българското законодателство, издаден е в нарушение на основните права и свободи на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ). Моли оспореният отказ да бъде отменен и преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането за виза за дългосрочно пребиваване. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът представя административната преписка. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, като я счита за неоснователна и недоказана. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление от 24.04.2025г. жалбоподателката Х. А. И./ Н. I. е подала в Посолството на

Република България в [населено място], Х. кралство Й. искане за издаване на виза тип "D", след като с Решение № 1595/12.02.2025г. председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС) е разрешил на баща й А. И. Т., с предоставен хуманитарен статут в Република България, да се събере на територията на Република България със семейството си - съпругата и децата си.

Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: Решение № 1595/12.02.2025г. на председателя на ДАБ при МС, с което разрешава на А. И. Т., сирийски гражданин от мъжки пол с предоставен хуманитарен статут в Република България (да се събере на територията на Република България със своята съпруга и децата му; Извадка от регистъра на дирекция „Гражданско състояние“ на сирийските граждани, което установява роднинската връзка между членовете на семейството; застраховка; трудов договор, сключен от бащата на апликанта за виза; договор за наем на недвижим имот в [населено място] от 29.01.2025г.; удостоверение за настоящ адрес на А. Т. И. в [населено място], област С.; паспорти.

На 08.09.2025 г. е постановен обжалваният отказ, като в така представения по делото заверен препис на Приложение № 7, към чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /Н./, поисканата виза е отказана на основание чл.10, ал.1, т. 22, от ЗЧРБ. Като основание за решението е посочено, че "Представената информация относно обосновката за целта и условията на планирания престой не е достоверна". В допълнителни бележки е отбелязано, че има данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трети държави.

Отказът е връчен на жалбоподателя на 08.09.2025 г.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на Х. А. И./ Н. И.. С писмо рег. № 536400-92211/15.109.2025 г. дирекция „Миграция“ – МВР (л.205) информира, че не изразява становище по издаване на виза „D“ при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ-МС.

С писмо рег. № М-10423/ 13.10.2025 г. зам.-председателят на ДАНС уведомява съда, че по подаденото от апликанта заявление за издаване на виза, ДАНС не е изразявала становище, няма изготвени писмени документи, относими към воденото производство.

От ДАБ- МС е представена административната преписка по издаване на Решение № 1595/12.02.2025г. на председателя на ДАБ – МС.

От жалбоподателят пред съда са представени настоящ договор за наем на бащата на Х. А. И./ Н. И. от 13.10.2025г. за имот в [населено място], трудов договор № 643/04.02.2025г., удостоверение за настоящ адрес в [населено място].

Пред съда по искане на жалбоподателя като свидетел е разпитан баща й А. Т. И., който заявява, че иска да остане да живее със семейството си в България. От две години той е в България, работи във фабрика/цех за сладолед и шоколад, има постоянна работа. Исква да доведе семейството си при него. Той е електроинженер, а съпругата му е завършила английска филология. Свидетелят заявява, че в България му харесва и иска да остане да живее със семейството си, със съпругата му да работят, а децата му да ходят на училище.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Процесният отказ за издаване на виза е връчен на жалбоподателя на 08.09.2025 г. а жалбата до съда е подадена на 19.09.2025 г. Следователно, жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима.

Към датата на издаване на отказа министърът на външните работи със заповед № 95-00-26 от

16.01.2025 г. е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 и приложение № 8 към чл.34, ал.2 от Н.. Отказът, предмет на делото, е издаден от М. Г. в качеството му на завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Й.. Условието и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл.9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл.9г от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от Н.. Видно от заявлението, жалбоподателят е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел събиране на семейството. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Съгласно чл. 34, ал.1 от Н. не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законното основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10 ал. 1 т. 22 от ЗЧРБ. В цитираната т.22 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Според разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс, административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта. В случая административният акт е издаден без извършено съгласуване с ДАНС и дирекция „Миграция“ – МВР, които не са изразявали становище по издаване на виза „D“ при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ-МС. Т. съгласуване на се провежда в случаи като настоящият, в който е поискано издаване на виза, въз основа на решение на председателя на ДАБ-МС за събиране със семейството.

Както е посочено в Тълкувателно решение (ТР) № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административният акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административният акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт.

В случая от представените писмени доказателства не се установява, въз основа на какви факти е прието, че целта на влизането на жалбоподателя е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. Като основание за постановяването му в административният акт е посочено, че представената информация относно обосновката за целта и условията на

планирания престой не е достоверна. От така изложените фактически основания от една страна не става ясно коя информация не е достоверна, тъй като в административната преписка не се съдържа обосновка на планирания престой. На следващо място така формулираното основание би могло да има отношение и на практика повтаря законовата разпоредба на основанието за отказ, предвидено в чл. 10, ал.1, т. 17 ЗЧРБ, съгласно който се отказва издаване на виза, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, а не на посоченото в отказа правно основание - чл. 10, ал.1, т.22 ЗЧРБ.

От представената административна преписка се установява, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя. Това се установява и от показанията на разпитания свидетел, баща на жалбоподателя. Според тях, свидетелят очаква семейството си и иска да живеят заедно в [населено място], обл. С.. Като взе предвид евентуалната заинтересованост на свидетеля, поради близката му роднинска връзка с жалбоподателя, съдът на основание чл. 172 ГПК, вр. с чл. 144 АПК, след като ги прецени с оглед на всички други данни по делото, счита, че те са логични и съответстват на събраните писмени доказателства, поради което не са налице основания да не бъдат кредитирани.

Член 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че "Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция", като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

По изложените съображения, отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след несъобразяване с постановеното от председателя на ДАБ Решение № 1595/ 12.02.2025г. На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от консулско длъжностно лице отказ административната преписка следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Х. А. И./ Н. И. за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора и своевременната претенция на жалбоподателя, на основание чл. 143, ал.1 АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски в доказани размер от 1090 лв., съгласно представените доказателства за плащане, от които 1000 лв. адвокатско възнаграждение; 10 лв. държавна такса и 80 лв. възнаграждение за преводач.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. А. И./ Н. И., [дата на раждане] , гражданин на Сирийската арабска република, чрез майка й С. Ал И., в качеството й на законен представител, отказ за издаване на виза D, издаден на 08.09.2025 по заявление за издаване на виза от 24.04.2025г., постановен от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с

тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Х. А. И./ Н. I., [дата на раждане], гражданин на Сирийската арабска република разноски по делото в размер на 1090 (хиляда и деветдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: